

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

B 62 j 1/26

Nr 29663.

Kl. 63 g, 2.

Gebr. Franke KG., Mühlhausen.

Poduszka siodła zwłaszcza siodła rowerowego i motocyklowego.

Zgłoszono 23 grudnia 1938 r.

Udzielono 18 marca 1941 r.

Pierwszeństwo: 16 sierpnia 1938 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy poduszki siodła, zwłaszcza siodła rowerowego i motocyklowego.

W poduszkach tego rodzaju stosuje się tkaninę płócienną lub tkaninę z innych grubych nitek, umieszczoną w wulkanizowanej następnie gumie lub masie, zawierającej gumę. Ma to na celu udzielić poduszce siodła zarówno dużej wytrzymałości mechanicznej, jak i dużej elastyczności, przy czym wytrzymałość na rozdarcie uwarunkowana jest wkładką z tkaniny, elastyczność zaś — masą gumy.

W tej znanej postaci wykonania wkładka, umieszczona w wulkanizowanej gumie, składa się z obejmującej całą poduszkę tkaniny lnianej lub z luźno splecionych ze sobą grubych nitek. Wykonanie takie po-

siada jednak oczywiście jeszcze wadę zbyt małej elastyczności, ponieważ stosunkowa gęstość tkaniny ogranicza podatność poduszki.

Istnieją pewne szczególne postacie wykonania takich poduszek, mające na celu powiększenie elastyczności dzięki odpowiedniemu wykonaniu tkaniny względnie nitek. Tak np. stosowano już tkaniny tak luźne, aby nitki mogły się przesuwąć względem siebie. Oprócz tego w celu jeszcze dalszego powiększenia elastyczności stosowano też tkaniny, w których nitki wątku oraz nitki osnowy nie są skierowane w kierunku podłużnym i poprzecznym względem poduszki, lecz posiadają w masie gumy kierunki przekątne.

Występuje wtedy przy obciążeniu po-

duszki pozornie większa rozciągliwość, ponieważ nitki nie są obciążone w kierunku ich długości, tak iż masa gumy nie jest krępowana w swych ruchach. Tkanina ulega w tym przypadku rozciąganiu w kierunkach przekątnych, a nitki wątku i osnowy wykonywają wówczas ruchy nożycowe.

We wszystkich tych przypadkach rozciągliwość tkaniny wyznacza jednak pewną granicę elastyczności całej poduszki, pomimo iż masa gumowa ma za zadanie zapewnić szczególną jej miękkość.

Wynalazek niniejszy ma na celu nadanie poduszkom tego rodzaju oprócz większej miękkości również większej rozciągliwości, nie powodując przy tym zmniejszania wytrzymałości. Cel ten osiąga się według wynalazku dzięki połączeniu dwóch środków. Polegają one na tym, że do gumowej masy poduszki siodła wprowadza się w części tylnej oraz w części przedniej, to jest w części najszerzej i w najwęższej, po jednej wkładce z tkaniny, wulkanizując następnie gumę, przy czym wkładki te nie łączą się ze sobą, tak iż pośrodku poduszki siodła powstaje strefa, nie zawierająca tkaniny. W poprzek tej strefy środkowej umieszcza się według wynalazku pomiędzy brzegami wkładek jeden lub więcej wałków gumowych, wzmacniających poduszkę właśnie w tych miejscach, w których nie posiada ona wkładki z tkaniny.

Na rysunku uwidoczniono tytułem przykładu kilka postaci wykonania przedmiotu wynalazku.

Fig. 1 przedstawia poduszkę według wynalazku, widzianą z dołu, fig. 2 — przekrój wzdłuż linii *C — D* na fig. 1, fig. 3 zaś — przekrój wzdłuż linii *A — B* na fig. 1, fig. 4, 5 i 6 przedstawiają inne odmiany wykonania przedmiotu wynalazku.

Według fig. 1 pasek *a* tkaniny umieszczony jest z tyłu krawędzi poduszki z wulkanizowanej następnie gumy; podobny pasek *b* zaś — na przodzie poduszki; poza tym znany wałek gumowy *c*, służący do

wzmocnienia gumy i do zapobieżenia rozerwaniu jej w jej części środkowej, umieszczony jest w tej części nie zawierającej paska tkaniny. Wałek gumowy *c* przebiega od przedniej do tylnej wkładki z tkaniny, przy czym najlepiej posiada on kształt cygara, tak aby najgrubsze jego miejsce przypadło mniej więcej po środku poduszki, a więc w miejscu, w którym obciążenie na rozerwanie jest najsilniejsze.

Przy obciążeniu siodła może ono się rozciągać swobodnie w miejscach, nie zawierających tkaniny. Jednakże wkładki z tkaniny zapobiegają rozerwaniu gumy w kierunku poprzecznym względem kierunku rozciągania.

Na fig. 4 — 6 przedstawione są dalsze przykłady wykonania. Paski tkaniny *a* posiadają tutaj języczki *d*, zachodzące nawzajem za siebie na kształt grzebienia, tak iż linia rozdarcia, która wystąpiłaby w razie rozerwania gumy poprzecznie względem kierunku rozciągania, musiałaby posiadać długość znacznie większą, niż prosta poprzeczna, dzięki czemu niebezpieczeństwo rozerwania jest tu usunięte niemal całkowicie. Tak osiąga się wielką wytrzymałość siodła, nie zmniejszając jednak niezbędnej elastyczności jego, ponieważ tkaniny składają się tu nie z jednego kawałka, lecz z dwóch oddzielnych kawałków, to jest wkładki przedniej i tylnej, połączonych ze sobą w szczególny sposób jedynie za pośrednictwem gumy.

Oczywiście można też stosować w środkowej strefie siodła więcej niż jeden wałek gumowy, jak to przedstawiono na fig. 4 — 6.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Poduszka siodła zwłaszcza siodła rowerowego i motocyklowego, wykonana z gumy lub z masy gumowej, wzmocnionej oddzielnymi wałkami gumowymi, oraz z umieszczonych w niej wkładek z tkaniny,

znamienna tym, że wkładki te (*a*, *b*), nie łączą się ze sobą i umieszczone są w najszerszej i w najwęższej części tej poduszki w wulkanizowanej następnie gumie.

2. Poduszka według zastrz. 1, znamienna tym, że wkładki tkaniny (*a*, *b*) posiadają jeden lub więcej języczków (*d*), względnie występów.

3. Poduszka według zastrz. 2, znamienna tym, że występy względnie języczki (*d*) zachodzą nawzajem za siebie na kształt grzebienia, nie są jednak ze sobą połączone.

4. Poduszka według zastrz. 4, znamienna tym, że wałki gumowe (*c*) umieszczone są pomiędzy wkładkami (*a*, *b*) z tkaniny.

5. Poduszka według zastrz. 4, znamienna tym, że wałki gumowe (*c*) posiadają kształt cygar, przy czym najgrubsza część tego kształtu znajduje się w przybliżeniu na środkowej linii poduszki siodła.

G e b r. F r a n k e K G.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

